

Menükite autor

SHEILA ROBERTS

*Uued näod,
uued algused*

Originaali tiitel:
Sheila Roberts
Beachside Beginnings
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Marja Liidja
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Roberts Ink LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E08416822
ISBN 978-9949-82-950-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Charlene'ile, kes on aidanud nii paljusid naisi.

Üks

„Ta lõi Harryt jalaga,“ ütles Moira Wellman oma bossile Michael Rozzile, kes oli juuksurisalongi Chez Michael omanik.

Meenutus, kuidas tema elukaaslane andis vaesele väikesele kassile jalahoobi, nii et see lendas üle toa, tõi Moirale vihapisarad silmi. Kui Lang tema peale karjus või teda lõi, siis teadis ta, et on ise selleks kuidagi põhjust andnud. Aga Harry Pawter* ei olnud teinud midagi halba, et teda nii julmalt koheldaks, peale selle et lipsas tagasi korterisse, kust Lang oli ta ukse taha tõstnud.

Kass kiunatas valust, Moira hakkas nutma ja Lang käskis tal vakka jääda, muidu virutab ta nad mõlemad toast välja. See juhtus eelmisel õhtul ja nüüd oligi ta koos kassiga sealt minema tulnud. Alatiseks.

Kui Lang oli magama jäänud, tõi ta Harry tuppa tagasi. Vaene sell oli valust viikatanud, kui Moira ta üles tõstis. Moira hoidis teda hellalt süles, kui istus sisemiselt keedes diivanil. Ja mõtles. Ja ärritus veel rohkem. Ning hakkas siis muretsema selle pärast, mis juhtub siis, kui ta söandab teha seda, mida tegelikult tahtis.

* Harry Kåpaste, teisendatud Harry Potterist. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

Enne Langi ärkamist pistis Moira Harry kandekorvi ja asetask oma viieteistaastase Honda tagaistmele, jättes akna veidi paokile, et loom õhku saaks. Siis pani ta lauale viimase vahtrasiirupivõõbaga sõõriku, mis veel karbis oli (Lang tõi alati vahtrasiirupiga sõõrikuid), käis duši all, rõivastus ning valmistas sisemiselt... ükskõik milleks. Kes teab, mis võib juhtuda? Harilikult ärkas mees pärast halba õhtut üles, tehes nägu, et midagi ei juhtunud. Aga mõnikord, kui Moira vaatas talle vale pilguga otsa, ütles midagi valesti, lahvatas ta jälle nagu süütenõõr.

Täpselt kell seitse väljus mees magamistoast, bokserid jalas ja nägu naerune. „Sa tõusid juba nii vara.“

Ma ei saanud und. Ei, see annaks mõista, et ta oli mehe peale pahane, ja kui ta annaks mõista, et mees teda millegagi pahandas, siis oleks see tähendanud, et too tegi tema arvates midagi valesti.

Ta eelistas vastata: „Uueks päevaks valmis.“ See kõlas positiivselt.

Mees noogutas ja läks kööki. Moira oli juba pannud Keurigi käima, et tema lemmikkohvi teha. Siis läks ta vannituppa ja hakkas end meikima. *Veel üks päev paradiisis.*

Lang tuli sinna tema juurde koos kohvikruusi ja sõõrikuga, pani kohvi vannitoa kapikesele ja jälgis Moirat, nagu vangivalvur jälgib vangi. „Kus kass on?“

„Väljas.“

Mees noogutas heakskiitvalt ega lausunud enam sõnagi. Moira hingas kergemalt.

Kuni hetkeni enne mehe väljumist. Lang uuris teda kassis silmi, nagu püüaks tema mõtteid lugeda. „Kas sul on kõik kombes?“

„Kõik on hästi.“

Mees kortsutas pooleldi kulmu, aga ütles enne uksest väljumist ainult: „Ma helistan sulle pärastpoole.“

Moira ei tahtnud, et ta üldse helistaks.

Kui Lang oli tööle läinud, tõi ta Harry tuppa ja toitis teda, lubas tal siis voodi peal puhata, kuni ta pani autosse kassi toidu, liivakasti ja mänguasjad. Järgmiseks viis ta sinna oma riided, käekoti ja meigitarbed ning viiskümmend dollarit, mis ta oli saapasse peitnud. Ta

oleks soovinud kaasa võtta ilusa serviisi, mille ta leidis Goodwillist, aga pakkimisele kuluv aeg ajas ta närvi. Ta alustab kuskil uues kohas uute nõudega.

Nüüd oli Harry jälle kandekorvis, aga juba eesistmel, ja Moira istus roolis. Auto seisis ikka alles kortermaja ees parklas. Moiral oli ühes käes mobiil ja teisega hoidis ta rooli. Süütevõti oli sisse pandud, kuid ta ei suutnud seda pihku võtta ja pöörata. Kui ta käed ei oleks värisenud, arvaks ta, et on halvatud.

„Kuidas ta võis niimoodi teha?“ sosistas ta.

„Kas ma ei ole seda sulle juba kolm aastat rääkinud? Ta on pätt,“ vastas Michael.

„Ta ägestub,“ tunnistas Moira. Aga kas Lang oli tõesti nii halb? Kui ei olnud, miks istus Moira siis praegu autos, olles valmis põgenema?

Michael turtsatas põlglikult. „Tüdruk, küll sa suhtud tema puudustesse leebelt.“

Olgu. Langil oli puudusi. Aga neid oli ju kõigil?

„See pätt on sind läbi kolkinud, su käeluu murdnud ja end kõntšana tundma pannud. Ja nüüd veel see. Kuule ometi, Moira, see on kosmiline sõnum. Kas sa mõistad seda?“

Jah, ta mõistis, kuigi tal poleks pähegi tulnud Langi juurest ära minna, kui mees ei oleks Harryga nii jöhker olnud. Hoolimata probleemidest armastas Moira teda ikka veel.

Ja kartis.

Ei, ei, ei, see polnud hirm. Pigem kohtles ta meest üliettevaatlikult.

Langi suhtes tuli olla sama hoolas kui juukselõikust viimistledes. Sa pidid tegema täpselt nii nagu vaja, või muidu oli tagajärg inetu. Ta leppis Langi inetu käitumisega. Kas armastus siis ei tähendagi seda? Sa lepid inimese puudustega. Aga teha haiget abitule loomale? Ei, see läks üle piiri. Ta ei võinud tolle mehe juurde jääda.

Muidugi tuleb mees lõunavaheajal salongi kindlaks tegema, et nad ei ole tülis, toob võib-olla isegi ühe šokolaadiroosi, mida veeb-

ruaris kõik poed täis on, sest teab, kui väga need sulle meeldivad – nii romantilised –, ja kinnitab Moirale, et kõik on hästi. Nad saavad hästi läbi ja kuuluvad kokku.

Nõnda nende elu käiski. Ükskõik, mis juhtus või kui kõvasti tülit- sesid, leidis Moira alati tee tema juurde tagasi. Mees ütles talle, et ei tahtnud haiget teha. Ta armastas Moirat. Naine lihtsalt ärritas mehe nii üles. Miks ta pidi alati Langi üles keerama? Moira küsis endalt sedasama, ütles mehele, et kahetseb, ja siis poleks nagu üldse midagi juhtunud, mees pani talle käe ümber, kui nad diivanil istusid ja televiisorit vaatasid. Ainult et Moirale jäi mälestuseks sinikas põsel või väljaväänatud käeranne.

Kord murdus tal lõualuu. Aga mida ta oli oodanud? Seekord oli ta mehe vastu häält tõstnud, nimetanud teda pätiks, nagu Michael ütles. Kiirabiarstile kinnitas ta, et kukkus näoli ja vigastas end. Ta ei rääkinud inimestele kunagi, mis juhtus, kui Lang talle kogemata viga tegi. Inimesed hakkavad liiga palju küsima. Ning nende omavahelised suhted olid ju keerukad. Nii et kui murelikult arst talle ka otsa ei vaadanud, mis küsimusi ka ei esitanud, jäi Moira alati oma sõnade juurde. Sest kuidas ta olekski seletanud, et on ise sama palju süüdi kui elukaaslane?

Ent ta teadis, kes oli eile õhtul süüdi, ja nüüd ei olnud see tema. Ning ta ei jää Langi juurde.

Talle torkas äkki pähe miski, mida Lang ütles jaanuaris, just nagu oleks surm lipsanud kirikus matuste ajal tagapingile. Nad läksid vana-aastaõhtul välja ning jõudsid uude aastasse õlle ning suure tüliga. Mees süüdistas teda teisele silma tegemises. Moira väitis, et ta ei teinud silma, ja lugu läkski inetuks. Järgmisel hommikul peitis ta siniseks löödud silma meigiga ning nad arutasid taas kord omavahel, mis oli tegelikult juhtunud.

„Sa ajad mu pööraseks, Moira, aga ma armastan sind,“ oli mees öelnud. „Ma ei suudaks ilma sinuta elada.“

Nii romantiline.

„Kui sa mu kunagi maha jätaksid, siis vannun jumala nimel, et ma tapaksin su.“

Nii... romantiline? Moira oli püüdnud ütlemist naljaks pöörata. „Oh, sa ei tunneks minust üldse puudust. Sa istuksid semudega õllelauas, te mängiksite mängu „Call to Arms“ ja tüssaksite üksteist.“

Mehe silmad olid tõmbunud kitsasteks piludeks ja ta lõug oli nagu graniidist. „Mida see peab tähendama? Kas sa ütled, et ma ei hooli sinust?“

Vale samm. Moira taganes kähku. „Ei, see oli nali. Tõesti.“

„Minu meelest ei olnud see naljakas.“

Mida mees mõtleb, kui tuleb täna töölt koju ja leiab, et Moirat ei ole? Naisel jooksis külmavärin mööda selga. Süda hakkas kiiresti lööma ja ta tundis iiveldust.

„Sa pead siit ära minema,“ ütles Michael.

„Mul on vaja Harry loomaarsti juurde viia.“

„Viid mõnes teises linnas.“

„Teises linnas?“

Sama hästi oleks Michael võinud öelda „teises universumis“. Moira kolis Langi juurest ära, kuid ta ei olnud mõelnud nii kaugele sõitmisest. Ta oli alati elanud Seattle'is, siin üles kasvanud – mitte kõige paremates linnaosades, kuid ikkagi olid need temale tuttavad kohad. Tema pikim sõit linnast välja oli kunagine ühepäevane retk koos sõpradega lähema kiirtee ääres asuvasse Wild Wavesi.

Lõbustusparki läks ta esimest korda ulja teismelisena, pani pidu ja näppas Walmartist ripsmetuši ning võttis salaja ema kotist raha. See oli ta elus kõige lähedasem Disneylandis käimisele.

Emal ei viinud teda mitte kuhugi. Ei Disneylandi, ei loomaaeda ega ka vanaemale külla, sest vanaema ütles tema emast lahti samal päeval, kui ema läks Moira isa juurde elama. (Põhjust ei olnud raske ära arvata. Emal jutu järgi oli isa, kes jättis tütre aastaselt maha, padujoodik.) Moira ei olnud isa pärast seda kordagi näinud, viimased poolteist aastat ei olnud ta ka emaga kohtunud. Lang tuli nende vahele.

Kuigi tema elu siin linnas ei olnud praegu hülgav, oli see vähemalt tuttav. Kuhu ta peaks minema? Mida ta hakkaks tegema?

„Tule salongist läbi,“ käskis Michael.

„Sealt leiab ta mu üles.“ Kui mees ta leiab, kaotab ta kas otsustus-
julguse või hamba.

„Kus sa praegu oled?“ küsis Michael.

„Meie maja parklas.“

„Sealt leiab ta su ka üles ja sa oled täiesti üksi. Sõida kohe siia.“

Moira hammustas huulde ja noogutas. Nagu näeks Michael tema noogutamist? Kui Lang oleks praegu autos tema juures olnud, siis öelnuks ta: „Sa oled ikka puruloll.“

Võib-olla ta oligi, aga võib-olla ta ei pea lolliks jääma. Ta lõpetas kõne, tõmbas sügavalt hinge ja käskis oma peksleval südamel rahuneda. Siis käivitas ta auto ja põrutas rehvide kriginal parklast välja, nagu oleks tal vanakuri ise kannul.

Michael oli teda oodanud, kui ta sammus salongi poole, tuues Harry kandekorvis kaasa. Ta tegi Chez Michaeli klaasukse lukust lahti ja laskis Moira sisse, lukustades ukse ta selja taga uuesti.

Isegi seistes lukustatud ukse taga, teine inimene otse su kõrval, oli raske tunda end rahulikult. Kus Lang praegu on? Kas ta on tööl? Ta oli pärast seda, kui Moira korterist lahkus, kaks korda tema mobiilile helistanud, aga naine ei vastanud. Mees teab. Ta teab, et läks lõpuks üle piiri, kui toorutses Harryga.

Michaeli esimene klient oli iga hetk saabumas ja siis ei ole tal enam aega Moira ega tema probleemide jaoks. Moira soovis, et saaks muutuda nähtamatuks. Või rännata ajas tagasi – mis hetke? Millal oli ta elu üldse kunagi hea olnud?

„Sul on vaja tegutsemisplaani,“ ütles talle Michael.

Plaani. Jah, plaani. Tal ei olnud mingeid plaane. Tal ei olnud üldse plaani, mis ta tegema hakkab, peale kassi turvalisuse eest hoolitsemise.

Vastuvõtja Rebecca jõudis kohale ja riputas oma mantli naggisse. „Tere, Moira!“ ütles ta. „Mis kassil viga on?“

Michael vastas tema asemel. „Täna on kassi tööle kaasa võtmise päev.“ Peaviiepega kutsus ta Moira laoruumi, kus nad hoidsid käterätikuid, värve, šampoone ja muud varustust koos mannekeenipeade ja valgustitega, mida kasutati Instagrami jaoks pildistamisel.